

закъ съ ясенъ гласъ: сега вѣче никакъ не е възможно да отстъпятъ; сега непрѣменно неприятелтъ ще зароби всичкитѣ наши — или ще ги избие всичкитѣ.

Но той говореше съ такъвзи тонъ като че и самъ не вѣрваше на думитѣ си.

— Ти много лъжешъ! — извикахъ му азъ сърдито, защото чувствавахъ и скръбъ и страхъ заради нашитѣ защитници, които се бияха тамъ на планината за участиа на насъ на злощастното Габрово.

Макаръ и да казахъ азъ на солдатаина да престане да лъже, но добръ знаяхъ че той говори същата правда, понеже когото и да питахъ — другитѣ солдати и офицеритѣ — всичкитѣ говореха същото и почти все съ тия думи. . . .

Денътъ се приближаваше къмъ вечерта и никой не смѣеше да попита: „съ що ще се свърши този день?“ Лицата на всички бѣха станали по-мрачни; сърдцата ни отслабнали и захващаше да ни боли глава отъ тѣжки мисли, отъ викове и охкания отъ лошия въздухъ по причина на испаренията, отъ миризмата на съсирена кръвъ върху повръскитѣ на ранитѣ, които бѣха расхвърлени на всѣкъдѣ, защото нѣмаше кой да ги изнася и да ги хвърга: Българкитѣ, които по-прѣди бѣха въ болницата за да служатъ, по-лека-лека разотидоха се по къщитѣ си, защото сега вѣче тѣ нѣмаха време да се грижатъ заради раненитѣ, — но тѣ, както и всичкитѣ други жители въ Габрово, мислеха за своето спасение и се приготвяха да бѣгатъ. Усѣтихъ че ми се замая главата и за да не падна въ несвѣсть,